

22. DAN CAMINA Cruz de Hierro [krus de jero]

Sreda, 13. septembra 2017

Še v temi smo tiho in hitro stopali po blago vzpenjajoči se stezici. Zarja je že čisto nežno barvala obzorje in veter je kot mi trije povsem potihnil. Vsak je hodil s svojimi mislimi, s svojim kamnom v prsih. Šli smo pod Železni križ, Cruz de Hierro (krus de jero), da bi tam, kot že mnogo romarjev pred nami, pustili vse, česar ne moremo več nositi s seboj.

»Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek« (Mt 11,28).

Kot kratek in tih pogreb je bilo tisto moje stanje pod križem. Še zadnjič sem prebral tri besede na kamnu, tri besede, ki jih za vedno puščam pod križem, da bi šel naprej. Stisnil sem ta kamen, kakor mati stisne otroka, preden gre za vedno od doma, in ga počasi položil na množico drugih kamnov, popisanih s tisoč drugimi besedami, podobnimi mojim. Težko mi je bilo, solze so mi silile v oči. To je nenazadnje del mene, ki ga imam rad, ki ga nočem zapustiti, sicer ga ne bi nosil s seboj. Pobožal sem ga in ga še zadnjič pogledal. Potem sem ga pustil tam. Nisem ga zapustil, nisem ga pozabil in z ničemer ga nisem nadomestil. Te tri besede so jaz in v meni bo za njimi ostala praznina. In ta praznina bo moja pot naprej, moj korak, ki nekaj zapušča, da se rodi nekaj novega.

Tako se je začela pot svetega Jakoba, tam je bil, na eni od obal je tudi on puščal svoje prazne mreže, svoj čoln, svojega očeta, svoj donosni poklic in šel v neznano za tistim presneto skopim »Hodi za menoj!« (prim. Mr 1,17). Ni vedel, kaj bo na tej poti in če bo res šlo brez mrež, čisto zares brez čolna, brez »kruha, brez potne torbe, brez denarja v pasu« (Mr 6,8), ker ljudje težko hodimo brez vseh teh reči, ki nam dajejo varnost in na katere se lahko naslonimo in računamo nanje, da nas bodo rešile. Navezani smo nanje bolj kot na besede brez temelja: »Hodi za menoj.« In vendar ne bi nikamor prišel, če ne bi česa pustil, menda bi do smrti zgnil v svojem čolnu na Galilejskem jezeru, če ne bi verjel, če ne bi začutil, da je vredno poskusiti »brez«, samo z vero, da je tisti, ki kliče, vse, kar človek potrebuje.

Težko sem skopal luknjo v sebi, kot je bilo menda težko odrezati popkovino moji mami. Vedela je, da je odtlej njen otrok na svoji poti, da bo šel, kamor ga kliče, in da ne bo imela nikakršne gotovosti več. A tako se rodi življenje. Tako se spočne ljubezen, ko v nebo izpustimo ptico, ki nam je najljubša.

Mir je bil v meni, ko sem odhajal v dolino, med lepe zelene travnike, v gozd, med dvigajoče se meglice in na pobočja ugnezdene stare kamnite vasice, v čisto drugačno pokrajino od prejšnje. Nekoliko manj so me bolele noge. Sonce je posušilo roso s trav.

Začenjal se je nov dan.

Marija, menda je to tisto, vzeti svoj križ in hoditi za Jezusom, biti to za kar si te je zamislil Gospod na tem svetu, biti nekaj pomembnega, nepogrešljivega v svojem preprostem obstajanju. Naj bom vesel tega, kar sem, svojih sposobnosti in svojega poslanstva. Naj s tem služim svetu. Amen.